

DOLÇA INFANTESA

I

T'agraden els diumenges, no? com a mi. Avui no aniré a escola. Ens quedarem jugant, tu i jo. Tu i jo soletes, i estarem rebé. Et posaré el vestit nou, blanc i blau, i les sandàlies de ganxet que et va fer la iaia, i aniràs molt mudada. Jugarem a la xarranca, al pica paret, a l'anelleta; a pares i mares, a pispes i polis... Al que tu vulguis! Amb la baldufa i els ossets? també hi jugarem, és clar. I com xalarem! Quan tinguis set, et prepararé una llimonada ben fresca i berenarem a prop del safareig.

Saps què? Ara serà diumenge cada dia i no aniré a escola. No, no m'agrada anar a escola perquè les *hermanes* sempre renyen. *Hablen en castellano, solo castellano*, diuen. I a mi se m'entrebanca la llengua quan hi parlo i no em surten les paraules. No sé per què no podem xerrar com a casa. Potser és pel *castellano*, però em costa entendre-les: no sé mai el motiu dels càstigs ni si, sense adonar-me'n, estic fent algun pecat!. I em moro de por de no recordar tota l'*Ave María* de la penitència quan m'agenollo a la capella freda i fosca.

L'altre dia sor Manuel, quin nom més estrany, no?, em va tirar el llibre pel cap perquè no em sabia la lliçó i el pobre es va desmuntar en mil fulls. I saps què? a mi em va fer pena perquè és un llibre bonic, ple d'arbres i plantes, que tu ja saps com m'agraden. En acabat encara em va donar un carxot ben fort. I va dir : “ *Yo no hago daño, hago vergüenza*”. Però això no és veritat perquè quan ens pica amb el regle gruixut de fusta sempre, sempre ens fa molt de mal. Em sembla que diu mentides. I dir mentides és pecat, no? Per aguantar-me les llàgrimes vaig tancar la mà amb tanta força que les ungles em van fer sang. No volia que em veiessin plorant les nenes grans que són les que em prenen l'esmorzar i es riuen de les cuetes que em fa la mama.

Darrere del pati de jugar, hi ha un racó molt verd que és on m'amago a l'hora de l'esbarjo. Hi vaig perquè no m'hi trobo ningú i està ple d'heures i d'arbres i de flors. Al fons hi ha una mare de Déu que costa de veure perquè la tapen les fulles verdes. M'estimo els arbres i en conec molts pel nom que m'ha ensenyat la tieta que se'ls sap tots. Cada dia m'assec a terra i em repenjo en el troc d'un

llorer, que és l'arbre que més m'agrada perquè és alt i bonic i fa una olor forta de caramel. Quan la tieta me'n va dir el nom, ja fa molt de temps, vaig decidir que seria el meu preferit. Asseguda a terra m'oblido de les *hermanes* i dels pecats, i escolto la música dels arbres.

Niña, qué haces aquí? Vete a jugar con tus compañeras ahora mismo si no quieres que te castigue, diu la *hermana* Manuel molt enfadada. Li volia explicar que jo no jugo amb les companyes, que no en tinc de companyes i que no sé què faré sense les veus dolces del meu amagatall. Però he callat.

No, no m'agrada anar a l'escola. I crec que a tu tampoc t'agradaria. Però no et preocupis que, per sort, no hi ha escola per a nines! Tot això només t'ho explico a tu, eh? perquè els papes no em farien cas i el Joanet és tan petitó que no entendria res, pobret! És un secret, és el nostre secret. Ssst!!!

Demà anirem al mas dels tiets i el Joanet i jo ens hi quedarem uns quants dies. La mama diu que al mas estarem més fresquets i que em podré banyar a la bassa que està plena de peixos de colors i de cavallets del rei. Sí, sí, és clar, tu també podràs venir.

M'agrada anar al mas, però voldria que els papes es quedessin amb mi per si tinc por a la nit. Quan els ho he demanat, la mama m'ha dit que no pot ser perquè han d'anar a treballar, i m'ha fet una abraçada i un petó molt forts. He pensat que podem dormir juntes agafadetes de la mà. Què et sembla?

Tu no hi has estat mai, no? T'agradarà, ja ho veuràs. Quan passes la porta de ferro hi ha un caminal de grava que s'acaba en una palmera molt, molt alta, que fa uns dàtils que no es poden menjar, però són bonics. A un costat hi ha la bassa dels peixos de colors i, a l'altra, la casa que és tota blanca. Al davant, la plaça que és molt gran i està envoltada per troanes baixetes i arbres que fan ombra. La tieta em va dir que són moreres, que és el que mengen els cucs de seda, i jo no sé com uns animalons tan petits poden menjar-se unes fulles tan aspres. A la plaça hi ha unes flors que crec que són les preferides de la mama perquè quan hi anem sempre diu: *Com van les meves hortènsies?* I se'n va cap a la plaça a mirar-se-les. També hi ha una taula i cadires i moltes gandules de lona de colors.

Al mas hi viuen la tieta Coia i el tiet Lluís. La tieta m'agrada perquè quan ve a casa juga amb mi. *On és la Roseeeeeer?* I jo em quedo molt quieta al meu amagatall procurant que no se m'escapi el riure, ni el pipí. Ella em busca per sota el sofà, darrere les portes, dins dels armaris... i quan em troba em fa petarrufes a la panxa. I les dues riem. Quan agafa al coll al Joanet li sento dir: *Ai, Déu meu! Un dia me'l menjaré!* Però no se'l vol menjar de veritat perquè se l'estima molt. La meva tieta té els cabells negres com un cel de nit i se'ls deixa tocar. No com la mama que no ho vol perquè diu que li fa mal de cap. I amb el papa no és divertit perquè està més pelat que el Joanet. M'encanten els cabells de la tieta perquè són finets i llargs, i fan tan bona olor!

El tiet Lluís no juga gaire amb nosaltres perquè està molt cansat. Jo crec que a ell no li deu agradar. O potser això és culpa del mas que en fa passar les ganes, perquè la tieta quan és a casa seva sempre està enfeïnada i no té temps per jugar ni per riure. El tiet algunes vegades m'ha demanat si el vull acompanyar a vigilar el reg o a veure què fan les bajoqueres o les tomaqueres o... però jo no hi vaig mai, encara que m'agradaria regar i, sobretot, posar els peus entremig dels cristalls. El tiet em fa una miqueta de por perquè té una veu molt forta i quan s'enfada amb la tieta es posa molt vermell i li crida.

Però si tu vens amb mi, potser aquesta vegada el podríem ajudar a treure males herbes o el que demani. A la millor ens deixa posar canyes a les bajoqueres o penjar alguns espantalls. I potser quan haurem acabat podrem ficar els peus als recs i jugar amb l'aigua, si el tiet ens deixa, és clar. Què et sembla?

II

L'instint li diu que ha d'allunyar-se del mas i córrer. Córrer sense parar. No pensar. No recordar res. Oblidar canyes, espantalls i *vols venir-me a ajudar?*. Deixar la ment en blanc perquè no s'hi pugui colar la por negra, el fàstic espès, la paràlisi del terror. Amb la nina aferrada de la mà, corre sense mirar enrere. Avança, avança, avança. I el mas es va allunyant, allunyant, fins que només és una taca difusa. Els primers quilòmetres els recorre de pressa perquè el camí és planer i és de bon fer. Quan deixa la pista coneguda flanquejada per pins i alzines, agafa un corriol costerut que s'endinsa al bosc, cap al riu, i continua

d'esma, amb el pensament anestesià, mort. No s'adona que no coneix el camí i que aviat es farà fosc. Sap que no es pot aturar.

El senderó que serpenteja es fa cada vegada més feixuc, i li comencen a faltar les forces. La respiració és un panteix fatigós i les cames li tremolen per l'esforç. En un moment de feblesa, disminueix el pas. Immediatament sent aquell alè, calent i brut, enganxat a la galta, com si l'encalcés. Xiscla i l'esgarip omple l'espai fins a penetrar dins la terra. L'eco que ve del bosc li torna un udol que li dona forces. Malgrat el cansament, continua.

Les argelagues i els esbarzers han anat esgarrinxant el seu cos poc protegit per la roba lleugera d'estiu. Els peus, calçats només amb unes espadenyes senzilles, se li han encetat. Ara els ulls li comencen a fer pampallugues per la suor i les llàgrimes. Potser per això, ensopega amb una arrel i cau. I es veu les cames plenes de ferides. Si es mirés les cuixes, també s'adonaria de les unglades i la sang que ja s'ha anat assecant. La nina, que encara té agafada de la mà, ha perdut les sabates i se li ha estripat la faldilleta blanca.

Costa tant d'aixecar-se! Li passa pel cap descansar una miqueta, però de cop recorda unes mans humides i llefiscoses recorrent-li la pell. Immediatament, els batecs s'acceleren i la sang la impulsa a alçar-se i continuar. Caminar, caminar, caminar mentre pugui.

El riu que fins fa uns moments era de plata, ara comença a ser una llengua de color de nit. La posta vermella es torna blava i les ombres fan camí a poc a poc. El corriol s'ha fet cada vegada més estret i lliscós. I ella camina a les palpentes, amb un pas més i més vacil·lant. Li pesen les cames com si fossin de plom i els peus li trontollen a cada moviment. Ensopega i s'aixeca. Si pogués beure una mica d'aigua, potser recuperaria forces. Fa hores que no menja ni beu, i ara té una set terrible! Rellisca i el cos sense afeblit sembla que s'abandoni a l'abisme. I cau rodolant per la timba rocosa que baixa fins a la torrentera.

Tot queda suspès en un núvol de nit.

No hi sent, ni hi veu.

Es desperta amb el dringar del riu que l'ha bressolada i escolta embadalida la música de l'aigua i el murmuri suau del bosc. Quan obre els ulls, distingeix entre les fulles d'un teix i les branques d'un pi roig la volta celeste brodada de milers de pedres brillants. Sent les veus dolces que sempre ha estimat, però ara no són només música d'una llengua estranya, són paraules que ella entén. Entre totes les veus n'hi ha una d'especial que la crida pel nom i li diu que no temi res. Nota una olor embriagadora de caramel. I el veu, alt i bonic. I el sent seu.

Estirada a terra nota la humitat a l'esquena i és capaç de percebre el remolí de vida que batega sota la fullaraca i la grava. Aparta amb una mà la pinassa i un dragonet petit s'escapa i busca un altre amagatall. Un reguitzell de formigues vermelles, de marietes i d'escarabats, que van d'una banda a l'altra destarotats, sembla que tampoc no volen ser molestats. S'il·lumina el peu d'una alzina amb mil cuques de llum com si fossin garlandes de festa. És tot tan bonic que desitja confondre's amb la terra, amb el bosc i ser arbre, arrel, tronc, fulla... Deixa amorosament la nina al seu costat i enfonsa les mans en el llim vermell.

I el món s'estremeix.

El bosc calla, un martinet blanc atura el vol i el riu també emmudeix com si tots s'haguessin conjurat per no destorbar el prodigi. La nena es vol moure però no pot, i se n'estranya. La pell se li estira per tot el cos, però especialment a les extremitats. No sent cap dolor. Al contrari, només la sensació agradable de poder respirar a través de tots els porus de la pell. Nota per dins rius de frescor que li fan pessigolles i li calmen la set i la gana. Tot es transforma i es torna net i clar. No sap què passa, però la sensació que l'envolta la té captivada. En aquest moment encara és a temps de veure que de les puntes dels dits li creixen fulletes verdes, mentre que unes arrels delicades li van cenyint els peus.

Per primera vegada en molt de temps no té gens de por.

Pseudònim: MARIA RUS